

[Johan Asmussen.]

berørt det under udvalgsarbejdet — det går jeg ud fra man har — men her i dag er det kun ganske overfladisk blevet berørt. Jeg mener, man må fastslå, at der er optræk til en ganske betydelig ulighed, når udleveringen af de båndlagte midler skal ske over en årrække — der vil formodentlig blive tale om 4-5, måske 6 år. Det er muligt, man kan finde en ikke alt for tilfældig måde at foretage fordelingen på ved at indrette den efter den tid, hvori midlerne har været i overformynderiet, men jeg synes alligevel, det giver en urimelig ulighed både indbyrdes mellem de forskellige midlers ejere og i forhold til de umyndiges midler. I virkeligheden vil der efter min mening kun være én klar, retfærdig og ligelig måde at løse dette problem på, nemlig at sørge for, at også de båndlagte midler straks fra lovens ikrafttræden bliver forrentet med almindelig bankrente. Det er klart, det ville koste nogle penge, men det forekommer mig, at man her bør tage hensyn til ligheden og retfærdigheden. Jeg tror, man skulle være gået den vej, men da nu ministeren har så vidtgående bemyndigelser også på dette punkt — det er vist § 8, stk. 2, i forslag til lov om overformynderiet — henstiller jeg, at man ved fastsættelsen af vilkårene for administrationen i overgangstiden overvejer en rimelig rente på lignende måde som for umyndiges midler.

Jeg ser, at det i en redegørelse helt tilbage fra november 1964 fra overformynderiet er berørt, at der kan opstå nogle problemer, når alle de mange lavt forrentede obligationer skal realiseres, og at man fra overformynderiets side har været inde på den tanke, at det skulle gøres til en pligt for forvaltningsafdelinger og banker, når de skal modtage disse kapitaler, da at lade det ske i lavt forrentede obligationer til dagskurs; derved skulle man kunne undgå at fremkalde et ekstraordinært pres på kurserne i den anledning. Jeg ved ikke, om dette spørgsmål har været drøftet under udvalgsbehandlingen, men gør opmærksom på, at der her synes at foreligge et problem, som man muligvis også burde have fundet en løsning på.

Med disse bemærkninger må jeg erkende, at det, der for mit parti er det væsentlige, det, der var den store anstødssten, nemlig

den for lave forrentning af umyndiges midler, bliver klaret ved denne lovgivning, ligesom man nu får de årlige regnskaber, så man kan følge med i, hvordan driften vil forme sig for overformynderiet — en bestemmelse, som jeg også synes burde have været med i selve loven og ikke kun som et tilsagn fra ministeren. Under hensyn hertil og til, at man om en lille halv snes år kan tage loven op til revision, kan også mit parti medvirke til lovforslagenes gennemførelse.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg vil gerne takke samtlige ordførere for den velvillige indstilling, der nu er lagt for dagen, og specielt udvalgsordførerne for den enstemmige indstilling.

Jeg er enig med hr. Poul Dalsager og andre i, at det er vigtigt, at denne lovgivning kommer igennem i denne samling. Skulle man have taget hensyn til nogle af de andre forslag, der blev stillet under første behandling, ville dette ikke have været muligt, og jeg takker derfor de ordførere, som havde afvigende meninger ved første behandling, fordi de har overvundet deres betænkeligheder og nu accepterer lovforslagene, som de oprindeligt var udformet, med de beskedne ændringer, som er indført under udvalgsbehandlingen.

Hr. Langkilde var inde på, at antallet af autoriserede pengeinstitutter til at forvalte myndiges båndlagte midler burde forøges. Jeg skal ikke afvise, at der kan blive tale om at udvide antallet, men som hr. Langkilde selv gjorde opmærksom på, siger betænkningen fra arvelovsudvalget udtrykkeligt, at det ikke er tanken, at der skal være alt for mange pengeinstitutter til at varetage den opgave, men det er muligt, at vi må se på, om visse egne af landet er for dårligt dækket. Man må jo stille visse betingelser til de pengeinstitutter, der skal kunne autoriseres; de må have den juridiske afdeling, som er nødvendig og en forudsætning for, at denne forvaltning kan foregå på en forsvarlig måde.

Både hr. Langkilde og hr. Johan Asmussen var inde på, at renten af de båndlagte midler for myndige personer burde forhøjes i samme omfang, som nu renten af umyndiges midler forhøjes. Jeg vil gøre opmærksom på, at dette spørgsmål i høj grad har været genstand for overvejelser i justits-